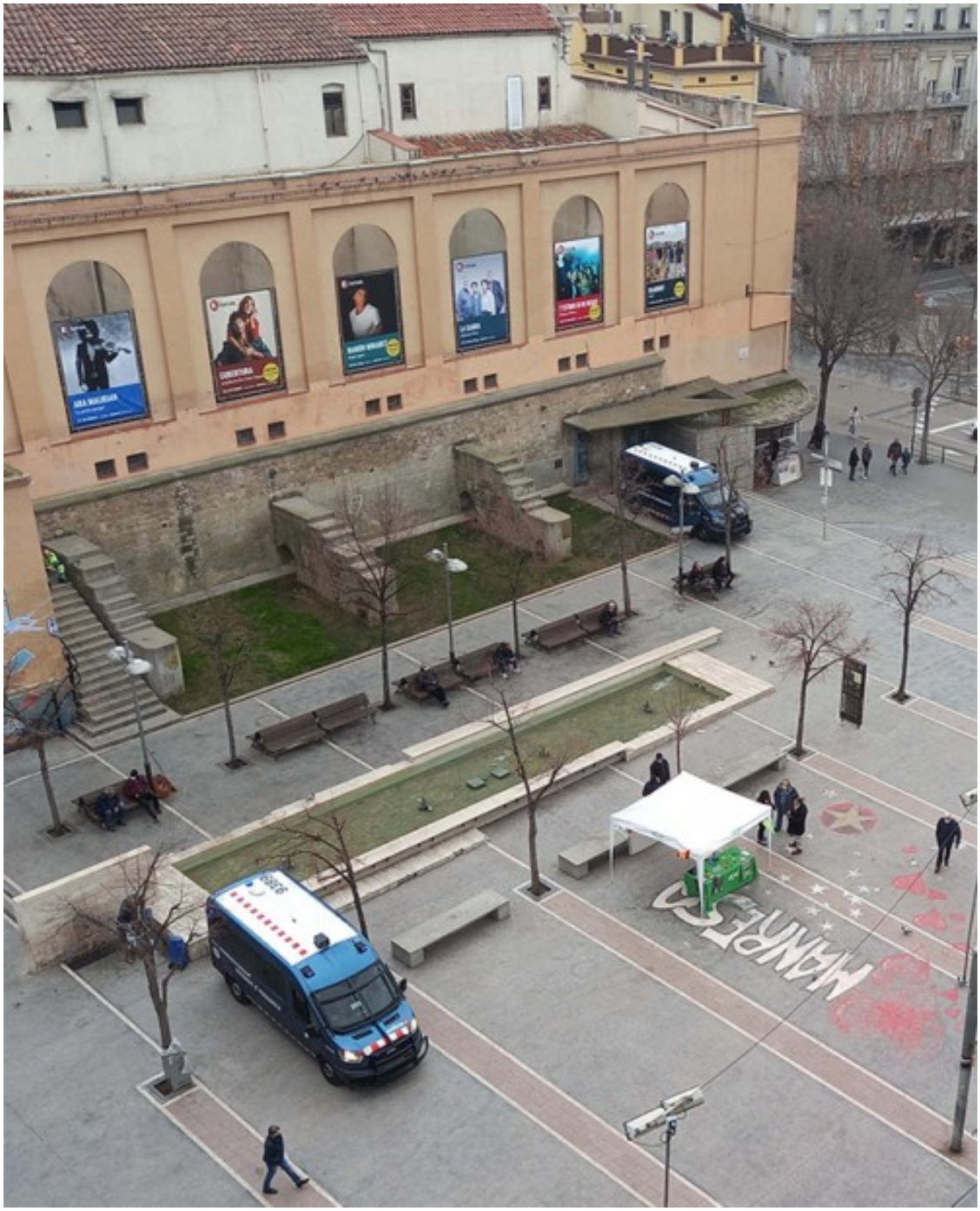
El Cul del Pou | Quintí Torra Cordons | Actualitzat el 12/02/2021 a les 13:46

BUGADA AL POU. Febrer 2021

Míting... per als Mossos

Després del xou del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya i els estira-i-arronsa dels partits polítics, l'última setmana de gener va començar la campanya per a les eleccions del 14 de febrer. No sé pas si, vist el panorama, els electors tindran gaires ganes de fer el gest. No serà pas pel nombre de candidatures que concorren als comicis, entre les quals hi ha el partit d'extrema dreta Vox. El dissabte, 30 de gener, al migdia, van muntar paradeta a la plaça de Sant Domènec. Segons els veïns de la zona, i com testimonia la instantània, hi havia més agents dels Mossos d'Esquadra a punt per sufragar qualsevol incident, que militants i simpatitzants. En general, la gent que passava per l'indret, n'ignorava la presència.



Els músics es busquen la vida

Més enllà de la política, i de l'eficiència d'aquells qui han ocupat càrrecs de gestió durant els últims temps, la vida continua i cal espavilar-se per tirar endavant. És el cas de l'amic Oriol Farré, un paio amb empenta, un fet innegable. Fundador del grup Gossos, amb el qual, amb alts i baixos, ha girat per tot el país durant més de dues dècades, va continuar relacionat amb la promoció cultural i el manegament. Però el sector, com tants d'altres, està paralitzat i, com fan tantes dones i homes d'aquest país, no va dubtar ni un segon a buscar-se una feina de missatger per tirar

endavant la família i continuar ben actiu. Ho va comunicar amb una imatge a les xarxes socials i el portal elnacional.cat hi va voler treure punta. L'Oriol va entomar la publicació de *la notícia* amb total esportivitat i dignitat. Es mereix un aplaudiment ben fort: per buscar-se la vida i per, d'alguna manera, treure ferro al sensacionalisme més groc i poc glamurós del portal que dirigeix l'exdirector de *La Vanguardia*, Pepe Antich.



En ?prime time' i des de Madrid

Sortir a la tele, sigui pel motiu que sigui, segueix exercint encara una certa fascinació. Fa que quan hi apareix algú conegut exclamem sorpresos «ostres, mira qui surt!». Si al cap d'uns dies ens trobem aquella persona pel carrer i li podem dir «ei, ja et vaig veure per la tele», llavors la satisfacció és total. En un noranta per cent dels casos no podem fer esment del que va dir perquè no vam estar al cas, però tant li fa. L'important va ser veure-la i poder-li dir. El 19 de gener, al Telediario de TVE del migdia, ens va sobtar veure-hi aparèixer a l'amic -i subscriptor d'aquesta revista!- Ricard Oliva, que ja porta alguns anys vivint a Madrid, entrevistat al bar on treballa. Per

als qui ho vau captar i vau quedar-vos parats de veure'l però no sabeu de què va parlar, us diré que la cosa anava sobre el consum de butà a les terrasses, però no em feu entrar en detalls.



Anunci en romanès

Ja no és cap sorpresa viatjar a segona quines zones de Mallorca i trobar-se totes les retolacions dels establiments directament en alemany. En català, per descomptat que no i en castellà, ni falta que fa. Pels temes de la multiculturalitat i la projecció turística, a Manresa també ens hem anat acostumant a veure fullets, cartells i també algun document de l'administració en anglès, francès o àrab. La ciutat va sent cada cop més, diguem-ne, *universal.* Ho demostra un anunci encastat en un fanal de la carretera de Vic, just davant d'un de l'establiment Ametller Origen, que em remet un lector sorprès. Anuncia el lloguer d'una habitació... en romanès.



Iglús que fan furor

Des de la implantació de les mesures anticovid, per als bars i restaurants, conquerir part de l'espai públic amb taules i espais prou separats per als clients és una necessitat. I em consta que l'Ajuntament els ho facilita per amortir els tancaments forçats per la pandèmia. Després de les estufes a les terrasses i les mantes importades del nord d'Europa, han arribat els iglús. Els que han fet més furor als mitjans són els de l'Hotelet Casa Padró del Passeig, de fabricació catalano-romanesa, per cert. En deveu haver vist imatges als mitjans, però una lectora amb vista privilegiada m'ha enviat una fotografia que n'ofereix una perspectiva global al terrat de l'edifici que acull l'establiment.



Viladordis versus Artés

De vegades, al carrer, s'hi veuen bretolades que no tenen ni cap ni peus. En aquest espai, m'he fer ressò, manta vegades, de pintades de mal gust que *embruten* façanes i parets. Altres cops, n'he destacat l'enginy i fins i tot la bellesa quan omplen de color indrets de la ciutat deixats de la mà de

déu. Ara bé, un subscriptor a qui agrada caminar amunt i avall -ara que les activitats són limitades- m'ha retratat i enviat al correu de la revista una de les plaques del carrer d'Artés, del polígon dels Dolors, en què algú ha tingut ganes de ratllar les lletres i escriure, a sota, "visca Viladordis". No us sabria dir si l'acte reivindica la independència de Manresa d'un dels sectors rurals més històrics del terme o una animadversió atàvica al poble veí. En qualsevol cas, la guixada és del tot injustificada.



Entrada fallida

Com sorprenent és el mur de formigonat que deixa una escala a mitges en l'accés a una finca situada al passatge del Criteri, a tocar de la plaça de Mallorca. La primera pregunta que sorgeix a qui hi passa per davant és: on són els primers graons? O potser anant més enllà: amb quin *criteri* s'ha construït aquesta escala? Sospito que, amb la urbanització de carrer, l'entrada amb escalinata de la casa quedava desalineada. La solució no va poder ser més expeditiva.

